

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος δωδέκατος Συνδρομή ἑτησία : Ἐν Ἀθήναις, φρ. 10, ἐν ταῖς ἑταρξίαις φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἑτησίου.—Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6 26 Ἰουλίου 1881

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ

[Μυθιστορία Ι. Ρουφφίνη.—Μετὰ φρ. Ἀγγέλου Βλάχου].

Συνέχεια τῆς σελ. 445.

ΙΖ'

Ἡ εὐχὴ τοῦ Ἀντωνίου.

Τὴν μεθαύριον πρωΐαν ἀπὸ τῆς εἰς τὸ πανδοχείον ἐπιστροφῆς τῶν ὁ Βαττίστας καὶ ἡ Σπεράντσα ἐνυμφεύθησαν ἄνευ πομπῆς ἐν τῇ ἐνοριακῇ ἐκκλησίᾳ. Τὴν δεκάτην δὲ ὥραν, καθ' ἣν συνήθως προσευματίζεν ἡ ἀγγλικὴ οἰκογένεια, πᾶν ἴχνος τῆς μικρᾶς ἐορτῆς, ἦτοι γεύματος δοθέντος εἰς εὐαρίθμους δαιτυμόνας, εἶχεν ἐξαφανισθῆ. Ἄλλ' ὁ ναυτικὸς Βαττίστας εἶχεν ἐν τούτοις μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ ἐπιδείξῃ ὑπερρφάνως εἰς τὴν λεωφόρον τῆς Βορδιγέρας τὴν ὥραιάν του λείαν· ἡ δὲ Σπεράντσα πολλὴν ἐπίσης εἶχεν ὄρεξιν νὰ δεῖξῃ τὴν ὥραιάν της νυμφικὴν ἐσθῆτα εἰς τὰ βλέμματα τῆς πόλεως ὁλοκλήρου. Μετὰ σκέψιν ὅμως ὄριμον ἀπεράσισαν οἱ νεόνυμφοι νὰ στερηθῶσι τῆς εὐχαριστήσεως ταύτης.

— Ἀρκεῖ νὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς, καὶ ἀδιάφορον ἂν φαινόμεθα ἢ ὄχι, εἶπεν ἡ Σπεράντσα, ὁμιλοῦσα περὶ τοῦ πράγματος εἰς τὴν μὲς Δάβεν. Ἄν ἡ-θέλαμεν νὰ κάμωμεν ἐπίδειξιν, κ' ἐφοροῦσα τὰ ὥραια πράγματα ποῦ μοῦ ἐχαρίσατε, θὰ ἔλεγεν ὁ κόσμος τὸ ἐν καὶ τὸ ἄλλο διὰ τὴν νύμφην καὶ τὰ στολιδιά της, θὰ ὁμιλοῦσαν ὅλοι διὰ τὸν γάμον καὶ διὰ τὸν γαμβρὸν, καὶ τί θὰ ἔβγαине ἀπὸ ὅλα αὐτά; Ὅθ μᾶς ἐνθυμοῦντο ὅσοι καλὸν εἶνε νὰ μᾶς λησμονήσουν. Ὅσον ὀλιγώτερον λέγεται τὸ ὄνομα τοῦ Βαττίστα, τόσοον τὸ καλλίτερον μᾶς εἶνε.

Non destar can che dorme — (μὴν ξυπνᾶς σκύλον ποῦ κοιμᾶται) εἶνε βαθεῖα ἰταλικὴ παροιμία, συχνάκις ἐφαρμοζομένη εἰς χώραν, ὅπου ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ περιουσία ἐκάστου εὐρίσκονται εἰς τὴν διάκρισιν ἀνευθύνου ἐξουσίας.

Περὶ τὰ μέσα τοῦ Ἰουλίου, ὅτε οἱ καύσωνες κατέστησαν πλέον ταυτικῶν, ἀπερασίθη ν' ἀρχίστῃ ἡ μὲς Δάβεν τὰ θαλάσσια λουτρά. Κ' ἐκείνη μὲν ἐπεθύμει νὰ γίνωνται τὸ ἐσπέρας, ἀλλ' ἀπηγόρευσε τοῦτο ῥητῶς ὁ ἱατρὸς Ἀντώνιος, φοβόμενος μὴ ἡ διεγερτικὴ ἐπίδρασις τοῦ λουτροῦ τάρτατῃ τὸν ὕπνον τῆς νυκτός.

— Ὅθ σὰς κατασκευάσωμεν, τῇ εἶπεν, εἶκ μι-

κρὸν λουτῆρα εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπου θὰ ἔχετε ὅλας σας τὰς ἀναπαύσεις.

Ἄν ἦτο δὲ ψευδὴς ἡ ὑπόσχεσις, ὡς ταχέως ἀπεδείξε τὸ πρᾶγμα. Διότι μετὰ τινὰς ὥρας ἠδύνατό τις νὰ ἴδῃ ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ τοῦ κόλπου τοῦ Σπεδαλέττη κομψὸν παράπηγμα, κατάφρακτον καὶ ἄνετον ὡς τὰ κάλλιστα παραπήγματα, ἅτινα κοσμοῦσι τὰς πολυθαμιστοὺς ἀκτὰς τοῦ Βράιτον, τῆς Διέππης καὶ τῆς Ὀστάνδης.

Ἐδῶ φαντάζομαι τινὰ τῶν ἀναγνωστῶν μου ἀνακράζοντα· «Τί κλῆσιν πρέπει νὰ εἶχεν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος διὰ τὴν μηχανικὴν! Αἰωνίως κἀτι θὰ εὔρη!»

Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε ἢ κυρία μου. Ὁ Ἀντώνιος εἶχε κλῆσιν πρὸς τὴν μηχανικὴν ὅσην ἔχετε καὶ σῆς κ' ἐγώ· ἀλλ' εἶχεν ὅ,τι εὐχομαι καὶ εἰς σὰς καὶ εἰς ἐμὲ, ἐπιθυμίαν μεγάλην νὰ ἦεν χρήσιμος εἰς τοὺς ὁμοίους του· οὐδὲν δὲ, ὡς λέγουσιν, ἄλλο καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον ἐφευρετικόν. Δοκίμασε, φίλε μου, ἀναγνώστα, καὶ θὰ θαυμάσης μόνος σου διὰ τὸ ἀποτελεσμα.

Ὁ λουτῆρ τοῦ Ἀντωνίου οὐδὲν ἄλλο ἦτο ἢ φορητὸν ἀμάξιον, εἰς ὃ προσετέθησαν σκῆνωμα καὶ παραπετάσματα· σχοινία δὲ, δυνάμενα νὰ βραχυλωθῶσιν ἢ μηκυνθῶσιν κατὰ βούλησιν, προσέδεσαν αὐτὸ εἰς πάλους στερεοὺς, ἐμπεπηγμένους εἰς τὴν ἀκτὴν. Ἀνέβαινε τις ἀπὸ τῆς ξηρᾶς διὰ μικρᾶς κλίμακος καὶ κατέβαινε εἰς τὴν θάλασσαν δι' ἄλλης μακροτέρης. Τὸ ὄλον, βλέπετε, ἦτο ἀπλοῦν, ὁ δὲ ἐφευρετῆς του δὲν κατέβαλε βεβαίως μέγαν ἀγῶνα πρὸς κατασκευὴν του. Τέσσαρες ἐρυθραῖ ταινία ἐκυμάτιζον ἐπιχαρίτως ἀπὸ τῆς ἄκρας τεσσάρων δοκῶν, αἵτινες ὑπεστήριζον τὸ σκῆνωμα, καὶ παρεῖχον εἰς τὸν πρόχειρον ἐκεῖνον λουτῆρα ἀφελῆ τινὰ κομψότητα. Ἄλλ' οἱ καλλωπισμοὶ οὗτοι δὲν ἦσαν τοῦ Ἀντωνίου· ἐργάτης αὐτῶν ἦτο ὁ Βαττίστας. Suum cuique.

Ἐκάστην πρωΐαν, ἅμα τῇ αὐγῇ, ἡ Λουκία, συνοδοευομένη ὑπὸ τῆς Σπεράντσας, ἥτις ἐξετέλει ἔργον λουτρίδος καὶ ἐκολύμβη ὡς καρχαρίας, ἀπῆρχετο νὰ λουσθῇ καὶ ν' ἀπολαύσῃ τοῦ μεγαλοπρεποῦς θεάματος τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου. Καί τοι τὸ πλεῖστον τῆς νεανικῆς τῆς ἡλικίας εἶχε διαμείνει ἐν τῇ ἐξοχῇ, ἡ Λουκία, ἕνεκα τῆς ἐπισημοῦς τῆς ὑγείας, δὲν εἶχε συνειθίσει νὰ ἐγείρεται πρωῖ. Διὰ τοῦτο δὲ ἡ θαυμαστὴ ἐκείνη βαθμικία ἐπαύξεισι φωτὸς, θερμῶς καὶ ζωῆς, δι'

ἥς ἡ φύσις φαίνεται προσαγορεύουσα πᾶσαν προῖκν τὸν μέγαν αὐτῆς φωστῆρα, ἥτό τι ὄλωσ νέον δι' αὐτὴν, καὶ νέον μαγευτικόν. Μετὰ τὸ λουτρὸν, ὅπερ κατ' ἀρχὰς δὲν ἔπρεπε νὰ διαρκῆ πλέον τοῦ ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας—κατὰ τὰς ῥητὰς παραγγελίας τοῦ Ἀσκληπιοῦ τῆς Βορδιγέρας, ὦν τὴν αὐστηρὰν ἐκτέλεσιν ἐπετήρει ἡ Σπεράντσα—ἡ Λουκία ἔπινεν ἐν κύπελλον τεύου θερμοῦ καὶ κατεκλίνετο πάλιν μέχρι τῆς ἐβδόμης ὥρας. Τὸ ὑπόλοιπον τῆς πρωΐας, μέχρι τῆς δεκάτης ὥρας, ὅτε προγευμάτιζε μετὰ τοῦ πατρὸς τῆς, ἡ μὲν Δάβεν ἐπότιζε κ' ἐπερποιοῖτο τὰ ἄνθη τῆς—διότι εἶχε πλέον ἀληθινὸν κῆπον, καὶ μετὰ τοῦτο ἰχνογράφει ἐπὶ τοῦ ἐξώστου. Ὁ ἰατρὸς Ἀντώνιος ἤρχετο πάντοτε τὴν ἐνδεκάτην, καὶ παρέμενε μίαν περίπου ὥραν ὁμιλῶν ἢ ἀναγινώσκων μετ' αὐτῆς. Τὴν μεταμεσημβρίαν, μέχρι τοῦ γεύματος, ἀνεπαύετο, ἔτρεγεν εἰς τὸν κῆπον, ἀνεγίνωσκεν ὑπὸ τὴν σιάν, ἐξωγράφει καὶ πάλιν ἢ ἔπαιζε κλειδοκύμβαλον. Ἐλησημονήσαμεν νὰ εἴπωμεν ὅτι ἐξαίρετον κλειδοκύμβαλον εἶχε κομισθῆ ἐκ Νικαίας. Ἐνίοτε δὲ ἐφαλλεν ἐν δυοδία μετὰ τοῦ ἰατροῦ, ὅστις ἤρχετο πάντοτε τακτικῶς μετὰ μεσημβρίαν. Ἡ Λουκία ἐπέβαινε συνήθως τὴν ἡμέραν τῆς διὰ μικροῦ τινος περιπάτου ἐπὶ τοῦ λόφου, ἢ ἐπισκέψεως εἰς τὸ μέγαρον τοῦ κόμητος, κ' ἐνίοτε δι' ἐκδρομῆς τινος ἐφ' ἀμάξης εἰς πόλιν τινὰ ἢ χωρίον τῶν περιχώρων. Ἄλλ' ἡ τελευταία αὕτη δικσλεδάσις κατέστη βαθημηδὸν σπανιωτέρα, διότι ἡ ἀγαθὴ Λουκία εἶχε παρατηρήσει πόσον ὁ ταλαίπωρος Βαττίστας ἐτήκετο καὶ κατεπτοεῖτο ὁσάκις ἐβλεπεν αὐτὴν ἐξερχομένην ἐφ' ἀμάξης, καὶ πῶς ἐκρύπτετο πάντοτε κατησχυμένος εἰς τὰ σκοτεινότετα βᾶθη τοῦ κήπου. Ἡ δὲ Λουκία δὲν εἶχε τὴν γενναιοῦτητα νὰ υποβάλῃ οἰονδήποτε εἰς σκληρὰς καὶ ἀνωφελεῖς δοκιμασίας. Τὸν ὑπερβολικὸν τρόμον, ὃν ἐνέπνεε τὸ κατ' ἀρχὰς εἰς τὸν Βαττίσταν ἢ μὲν Δάβεν, εἶχε διαδεχθῆ λατρεία ἐπίσης ὑπερβολικῆ. Ὅποταν αὕτη ἐξήρχετο νὰ περιπατήσῃ, ὁ ναυτῆς ἠγρούπνει ἐπ' αὐτῆς εἰς εὐλαβῆ ἀπόστασιν, ἢ καὶ τὴν παρηκολούθει, ὁσάκις ἐπίστευεν ὅτι δὲν παρετρεῖτο. Πολλάκις δὲ ἡ δεξιότης καὶ ἡ ταχύτης, δι' ὧν ἠφανίζετο, ὁσάκις αἰφνιδίως ἐστρέφοντο οἱ περιπατοῦντες, καὶ ἀνεφαίνετο πάλιν μετὰ τινὰς στιγμὰς, εἶχον προξενήσει εὐθυμον ἐκπληξιν εἰς τὴν Λουκίαν καὶ τὸν Ἀντώνιον.

Τὰ θαλάσσια λουτρά ὠφέλησαν πολὺ τὴν ὠραίαν μας Λουκίαν· ἀλλ' ὅτι, νομιζόμεν, ὠφέλησεν αὐτὴν ἐτι μάλλον, ἥτο ἡ δίαιτα ἣν περιεγράψαμεν, δίκαια ἠρέμου καὶ ἀταράχου ψυχαγωγίας. Ὁ Σίρ Ἰωάννης ἦτο κατενθουσιασμένος, βλέπων τὰς πορφυρομένους παρειὰς τῆς θυγατρὸς τοῦ, καὶ τὴν ἀρχομένην εὐσφαίαν τῆς, καὶ παρετήρει ἀστειυόμενος εἰς τὸν ἰατρὸν, ὅτι ἡ Λουκία ἤθελε καταστῆ ἐντὸς ὀλίγου ἐφάμιλλος τῆς κυρίας Πιστακίην. Ἄλλ' ὁ ἐξοχικὸς βίος εἶν' ἐ-

πίσης σωτήριος εἰς τὸ σῶμα καὶ εἰς τὸ πνεῦμα. Ὅλίγοι ἐπέζητησαν νὰ γνωρίσωσιν ἐκ τοῦ σύνεργου τὴν φύσιν, καὶ νὰ λάβωσιν ἐνδιαφέρον εἰς τὰς μυστηριώδεις καὶ θαυμαστάς αὐτῆς ἐπεξεργασίας, χωρὶς νὰ ἀναγνωρίσωσι πόσας μεγάλας ἰδέας καὶ πόσα γενναῖα αἰσθήματα ἀφύπνισεν ἐν αὐτοῖς ἡ στενὴ αὕτη γνωριμία. Ἴσως δὲ—καὶ ἐλπίζομεν ὅτι δὲν θὰ κατηγορηθῶμεν ὡς κολακεύοντες τὸν ἥρωά μας—ἴσως καὶ ἡ διαρκὴς σχέσις τῆς Λουκίας πρὸς ἄνδρα ἔχοντα πείραν ἰκανήν, ὄρθον νοῦν καὶ ἀκριβῆ καρδίας ἀπλότητα, ὡς ἦτο ὁ Ἀντώνιος, συνετέλεσε κατὰ τι εἰς τοιοῦτόν τι ἀποτέλεσμα. Ὅπως δὴποτε θετικὸν ἦτο, ὅτι ἡ Λουκία ἠσθάνετο ἑαυτὴν πάντῃ μεταβληθεῖσιν καὶ εἶχεν ἀληθῶς γίνεαι ὄλωσ ἄλλοις, νέας ἀποκτήσασα φυσικὰς καὶ διανοητικὰς δυνάμεις.

Ὁ Ἀντώνιος ἐν τούτοις ἐθώπευε τὸν πώγωνά του βιαιότερον ἢ συνήθως. Ἀπὸ τῆς εἰς Λαμπειδοῦσαν ἐκδρομῆς, ἢ, ἀκριβέστερον, ἀπὸ τῆς μεταμεσημβρίας ἐκείνης, καθ' ἣν ἡ Λουκία εἶχε φανῆ τοσοῦτον ἰδιότροπος καὶ ἄλλοπρόσαλλος, ὁ ἰατρὸς μας εἶχε παραδόξως μεταβληθῆ. Ἡ ὀμαλότης ἐκείνη τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ ἥους του, ἣν ἠδύνατό τις νὰ παραβάλλῃ πρὸς ἥρεμον καὶ δικυγὲς ρεῖθρον, εἶχεν ἤδη ταραχθῆ κάπως καὶ ἔπασχε διαλείψει. Ὁ Ἀντώνιος δὲν ὠμίλει πλέον ὅσον πρότερον· ἐκάθητο δὲ πολλάκις ἐγγὺς τῆς Λουκίας χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν ἐπὶ ἡμίσειαν ὄλην ὥραν, ἀφηρημένος μέχρις ἄλλοφοροσύνης.

Ἡμέραν τινὰ, ἐξεγερούεις αἴφνης ἀπὸ τινος τοιοῦτου ρεμβασμοῦ διὰ τῆς ἀπλῆς ταύτης ἐρωτήσεως:—«Τί συλλογίζεσθε;» ἠρρυθρίασε, καὶ—περιεργον ἀληθῶς—τὸ πάθημα μετεδόθη καὶ εἰς τὴν Λουκίαν, ἣτις ἠρρυθρίασεν ἐπίσης. Ἐνίοτε εἶχεν ἀμύχανόν τι καὶ τυπικὸν ὁ τρόπος, καθ' ὃν ἀπηρῦννετο πρὸς τὴν μὲν Δάβεν· ἐφαίνετο δὲ θέλων νὰ περιορίσῃ καὶ ἐλαττώσῃ τὴν οἰκειότητα, ἣν εἶχον ἐπιφέρει αἱ περιστάσεις μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἐκείνης. Ἄλλ' ἡ Λουκία δὲν ὑπετάσσεται εἰς τὰς προσπαθείας του, καὶ ἀνεφώνει πολλάκις χαρίστατα δυσανασχετοῦσα: «Τί σὰς ἔκαμα, καὶ εἶσθε σήμερον τόσον ψυχρὸς; θέλετε τάχα νὰ μοῦ δεῖξετε, ὅτι τόρα, ὅτε εἶμαι καλά, δὲν σὰς μέλει πλέον δι' ἐμὲ καὶ σὰς ἔγεινα βάρος;» Ἐπειδὴ δὲ ἀδύνατον ἦτο ν' ἀντιστῆ τις εἰς τὸ γόητρον τῆς φωνῆς τῆς καὶ τῶν αἰσθημάτων, ἅτινα ὑπηγόρευον τοὺς λόγους τῆς, αἱ ἀπόπειραι ἐκείναι τοῦ Ἀντωνίου, καὶ εἰλικρινεῖς ἂν ὑποτεθῶσιν, οὐδὲν ἄλλο εἶχον ἀποτέλεσμα, ἢ νὰ υποθάλωσιν ἐτι μάλλον τὰ αἰσθήματα φιλίας καὶ συμπαιθείας, ἅτινα συνέδεον ἤδη τὰς καρδίας των.

Τὰ συμπτώματα τῆς ἠθικῆς καταστάσεως τοῦ Ἰταλοῦ ἐνέφρινον ἤδη ἐσωτερικὴν τινὰ πάλην. Λυπούμεθα, ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ ἐξηγηθῶμεν ὅσον ἐπιθυμοῦμεν περὶ τῆς ἀκριβοῦς αἰτίας τῆς πάλης ἐκείνης· ἀλλὰ, τῇ ἀληθείᾳ, καὶ ἡμεῖς ἀναγκάζομεθα νὰ ἀρκεσθῶμεν εἰς εἰκασίας. Ἡ

άνθρωπινή καρδιά ομοιάζει τολύπη, ἥς τὸ νῆμα εἶνε τοσοῦτον περιπεπλεγμένον, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ κάτοχός του δὲν δύναται νὰ εὕρῃ τὸ ἄκρον. Τοιαύτη δὲ, καθ' ὅλας τὰς πιθανότητες, ἦτο τοῦ Ἀντωνίου ἡ θέσις. Οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν δυνάμεθα νὰ υποθέσωμεν, ὅτι ἄνθρωπος τοιαύτην ἔχων κρίσιν, τοσοῦτον ὀλίγην φιλοδοξίαν καὶ τοσαύτην θετικότητα, ἦτο δυνατόν νὰ ἀναπλάττη ἐν γνώσει κενὴν μακαρίαν, καὶ νὰ δημιουργῇ τολμηρῶς ἀπραγματοποιήτα ὄνειρα. Δὲν δυνάμεθα ὅμως ἐπίσης νὰ βεβαιώσωμεν, ὅτι ἡ φαντασία, ἡ πλάνος αὐτῆ γόησσα, δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ δελεάσῃ καὶ ἀποπλανήσῃ αὐτόν, εὐροῦσα τὸ κεχηρὸς τοῦ θώρακός του. Ὁ Ἀντώνιος ὅπως δὴ ποτε ἦτο ἀνὴρ, καὶ ἔπραξε πιθανῶς συνήθη εἰς πάντα ἄνδρα ἀσθένειαν, ἥτις προσβάλλει, ὡς λέγεται, τὰ ὄργανα τῆς διανοητικῆς δράσεως. Ἄλλως δὲ ὑπάρχουσιν ὥρα ἐν τῇ ζωῇ, καὶ ἐν αὐτῷ τὸ ἐσπερινὸν λυκόφωρος, καθ' ἃς καὶ αὐτὸ τὸ ἐδραμιότερον πνεῦμα ὑπόκειται εἰς γοητευτικὴν τινα φαντασίωσιν. Τότε καὶ αὐτὰ τὰ πλέον ἀδύνατα πράγματα φαίνονται ἡμῖν δυνατὰ καὶ εὐκόλα. Ὅτε δὲ τις, παρελθόντος τοῦ παροξυσμοῦ, προσπαθεῖ πάσῃ δυνάμει νὰ βοηθήσῃ τὸ λογικὸν αὐτοῦ εἰς ἀνάκτησιν τῆς δυνάμεώς του, πράττει, φρονοῦμεν, πᾶν ὅ,τι δύναται τις λογικῶς ν' ἀπαιτήσῃ παρ' αὐτοῦ.

Ἄλλὰ καιρὸς εἶνε ν' ἀναλάβωμεν τὸ νῆμα τῆς ἡμετέρας διηγήσεως.

— Γνωρίζετε τὸν λόρδον Κάρνιφεξ; ἠρώτησεν ἐσπέραν τινὰ ὁ Ἀντώνιος τὸν Σιρ Ἰωάννην, ἀφοῦ ἀπεσύρθη ἡ μίς Δάβεν εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Ἡ ἐρώτησις ἐγένετο δι' ἧθους ἀδιαφόρου μὲν ἀλλὰ προδήλως ἐπιπλάστου.

— Κάλλιστα, ἀπήντησεν ὁ Σιρ Ἰωάννης· εἶνε μακρινὸς μου συγγενής. Τί τρέχει;

— Ἀνέγνωσα σήμερον εἰς τὴν ἐφημερίδα σας μίαν παράγραφον, ἡ ὁποία τὸν ἀποβλέπει, αὐτόν καὶ τὴν μικροτέραν του κόρην. Ἰδοὺ τὸ φύλλον, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀντώνιος, λαμβάνων τὴν ἐφημερίδα ἀπὸ τῆς τραπέζης καὶ προσφέρων αὐτὴν εἰς τὸν βαρωνέτον. Ὁ Σιρ Ἰωάννης ἀνέγνω μεγαλοφώνως τὰ ἐξῆς:

«*Μυθιστόρημα ἐν τῷ μεγάλῳ κόσμῳ.* Πρὸ τινος καιροῦ ἀνηγγεῖλαμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας κωμικόν τι γεγονός, ὅπερ συνέβη ἐν Φλωρεντία, καὶ οὗτινος τὰ πρῶτα πρόσωπα ἦσαν ἡ μίς Φαννὴ Κάρνιφεξ, νεώτερα θυγάτηρ τοῦ δουονύμου εὐγενοῦς λόρδου, καὶ νέος τις ζωγράφος Ῥωμαῖος. Ἡ σκηνὴ τὴν ὁποίαν διηγήθημεν ἔλαβε τὰς διαστάσεις διπράκτου κωμωδίας καὶ κατέληξεν εἰς ἀπαγωγὴν. Ἐπειδὴ δὲ σήμερον τὸ πρᾶγμα εἶνε πασίγνωστον, δὲν διστάζομεν πλέον νὰ ὀνομάσωμεν τὰ πρόσωπα. Ἄν αἱ πληροφορίες ἡμῶν εἶνε ἀκριβεῖς, ὁ ἦρωας, Μαρτίνος ὀνομαζόμενος, ὠραῖος καὶ μόλις εἰκοσιδύο ἐτῶν, κατάρχεται ἐξ ἐντίμου ἀστυκῆς οἰκογενείας, καὶ φαίνεται ἔχων μέλλον διακεκριμένον καλλιτέχνου. Φαίνεται δὲ ὅτι ἦτο

διδάσκαλος τῆς ζωγραφικῆς τῆς μίς Φαννῆς, καὶ ὅτι ὠφελήθη ἐκ τῶν καθημερινῶν του σχέσεων, ἵνα κερδήσῃ τὰς συμπαιθείας τῆς νεαρᾶς του μητρίας. . .»

— Ὁ κακοηθέστατος! διέκοψεν ἐν παρενθέσει ὁ Σιρ Ἰωάννης.

— «... Πρωῖαν τινὰ τὸ ἐρωτευμένον ζεῦγος εἰσώρμησεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ εὐγενοῦς πατρὸς τῆς δεσποινίδος, ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας του, καὶ ἐζήτησε τὴν εἰς γάμον συναίνεσίν του. Ἡ ἔκβασις τοῦ διαθήματος τούτου εὐκόλως μαντεύεται. Ὁ Μαρτίνος ἐδιώχθη χωρὶς τινος ἄλλης διατυπώσεως, καὶ ἡ μίς Φαννὴ παρεδόθη ἀμέσως εἰς τὴν ἐπιτήρησιν τῆς πρὸς μητρὸς θείας της λαίδης Βίριβι, ἥτις μετέφερε τὴν ὠραίαν ἔνοχον εἰς Ῥώμην. Ἐδῶ λήγει ἡ πρώτη πράξις. ἦν διηγήθημεν ἄλλοτε, ἡ δὲ συνέχεια συνοψίζεται δι' ὀλίγων λέξεων. Ἡ μίς Φαννὴ κατώρθωσε νὰ διαφύγῃ τὴν αὐστηροτάτην ἐπαγρύπνησιν καὶ νὰ δράμῃ πρὸς τὸν ἀπερίσκεπτον ἐραστὴν της, ὅστις εἶχε παρὰ κολούθησι αὐτὴν εἰς Ῥώμην. Ἡ λυπηρὰ αὐτῆ λύσις προξένησε βαθυτάτην λύπην εἰς πάντας τοὺς ἄγγλους ἐν Ῥώμῃ καὶ Φλωρεντία. Ὁ εὐγενὴς λόρδος οὐδὲν, ὡς βεβαιοῦσιν ἡμᾶς, ἔλαβε μέτρον κατὰ τῶν φυγάδων, ἀπόφασιν ἔχων ἀμετάκλητον ν' ἀφήσῃ τὴν θυγατέρα του εἰς τὴν τύχην της».

— Καὶ θὰ κάμῃ λαμπρὰ! ἀνεφώνησεν ὁ Σιρ Ἰωάννης, συμπτύσσων τὴν ἐφημερίδα διὰ χειρῶν τρελουσῶν ἐκ τῆς συγκινήσεως. Ἄν ἤμην πατήρ της, δὲν θὰ τῆς ἐδίδα ποτὲ οὐδ' ἐν σελλίνιον. Ἄς ἀποθάνῃ τῆς πείνης! Γνωρίζω κάλλιστα τὸν λόρδον Κάρνιφεξ, καὶ, μὰ τὸν Θεόν, δὲν θὰ τοῦ ὀμιλήσω ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν μου, ἂν ἔλθῃ εἰς οἶκον δὴ ποτε συνάφειαν μ' αὐτὸν τόν. . .

Ὁ ἰατρὸς δὲν ἤκουσε τὴν τελευταίαν λέξιν, διότι προφέρων αὐτὴν ὁ βαρωνέτος ἠγέρθη καὶ ἤρξατο βηματίζων τεταραμμένος ἐν τῇ αἰθούσῃ.

— Πρὸς τί τὸρα ὅλη αὐτὴ ἡ ὀργή; ἠρώτησεν ἡσύχως ὁ Ἀντώνιος.

— Πρὸς εἰδοποίησιν ὅλων τῶν ἀνοήτων, ὅσαι θὰ εἶχον ὄρεξιν νὰ ἀτιμάσουν τὴν οἰκογένειάν των, ἀπήντησε βιαίως ὁ Σιρ Ἰωάννης.

Ὁ ἰατρὸς ἀπετόλμησε νὰ παρατηρήσῃ διὰ φωνῆς συνδιαλλακτικῆς:

— Εὐτυχῶς ὁ νέος φαίνεται ὅτι ἀνήκει εἰς ἐντιμὸν οἰκογένειαν.

— Ὁ διάβολος νὰ πάρῃ τοιαύτην ἐντιμότητα ἀνεκράξεν ὁ Σιρ Ἰωάννης. Θὰ εἶνε κανεὶς ἐπαίτη! βέβαια, ὅστις ζῆ ἀπὸ τὴν φαντασίαν του καὶ τὰ χρώματά του.

— Τοιοῦτοτρόπως ἔζη καὶ ὁ Μιχαὴλ Ἀγγελος καὶ ὁ Παράηλ, παρετήρησεν ὁ Ἀντώνιος, ὅστις ἤρχισε νὰ ἐρεθίζηται.

— Ἡμπορεῖ, ἀπήντησεν ὁ Ἀγγλος. Ἄλλ' ἐγὼ δὲν θὰ ἐδίδα τὴν κόρην μου οὔτε εἰς τὸν ἕνα οὔτε εἰς τὸν ἄλλον.

Πικρά τις ἀπάντησις ἔμελλε νὰ ἐξέλθῃ τῶν χει-
λέων τοῦ Ἀντωνίου. Ἄλλ' ἔ ἱατρὸς κατεστάλη.

— Ὁ ἄθλιος ! ἐξακολούθησεν ὁ βαρωνέτος.
Καὶ νὰ μὴ εὐρεθῆ εἰς Ἀγγλος εἰς ὅλην τὴν Ἰ-
ταλίαν νὰ τοῦ χύσῃ τὰ μυκτὰ ! Εἶνε ν' ἀρνηθῆ
τις τὴν πατρίδα του !

— Ἐλάτε τόρα, Σὶρ Ἰωάννη, εἶπεν εὐθύμως
ὁ Ἀντώνιος· δὲν πρέπει νὰ ἦσθε τόσο ἀυστηροί.
Ὁ ἔρωσ εἶνε ποτὸν μεθυστικὸν δι' ὅσους ἔχουν
εἰκοσιδύο ἔτων ἡλικίαν.

— Ὁ ἔρωσ ! εἶπε σαρκαστικῶς γελῶν ὁ βαρω-
νέτος. Μὴ χειρότερα ! Αἱ λίραι καὶ τὰ σελλίνια
τῆς κόρης ἐμέθυσαν τὸν κατεργάρον. Ὅλοι αὐτοὶ
... οἱ τυχοδιώκται Ἰταλοὶ διὰ χρήματα μόνον
νυμφεύονται.

Ὁ Ἰταλὸς ἐγένετο περιπόρφυρος κ' ἐδάγκασε
τὰ χεῖλη του. Ἴσως δὲ τὸ παρατήρησεν ὁ Ἀγ-
γλος, ἢ ἀνέκοψαν αὐτὸν οἱ ἴδιοί του λόγοι. Ἐπί-
τινας στιγμὰς ἐσταμάτησε πρὸ τοῦ Ἀντωνίου,
ὅστις σταυρῶν τὰς χεῖρας ἤρειδετο ἐπὶ τοῦ κλει-
δοκυμβάλου· εἶτα δὲ, ἐνδίδων εἰς αἰφνιδίον τινα
ὄρμη, ἔτεινεν ὁ Σὶρ Ἰωάννης τὴν χεῖρα πρὸς τὸν
ἱατρὸν καὶ τῷ εἶπεν εὐγενῶς, καὶ ἀπεριστρόφως :

— Ἐκαμα πολὺ κακὰ νὰ προσθάλω τὰ αἰ-
σθήματά σας. Συγχωρήσατέ με, σὰς παρακαλῶ.
Δὲν τὸ ἤθελα. Ἡ μουσὰρὰ αὐτῆ ἱστορία μ' ἐτά-
ραξε πολὺ. Ὁμολογῶ ὅτι ἀποστρέφομαι φοβερὰ
τὰ συνοικέσια μὲ ξένους. Ἄς ἀφήσωμεν αὐτὴν
τὴν δουλίαν· θέλετε νὰ παίζωμεν ;

Ὁ Ἀντώνιος ἐδέχθη κ' ἐκάθισαν παρὰ τὴν τρά-
πεζαν. Ἄλλ' ὁ Σὶρ Ἰωάννης ἦτο τόσο ἀφηρημέ-
νος, ὥστε ὁ ἀντίπαλός του κατέβαλεν ὑπεράνθρω-
πον ἀγῶνα, διὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ κερδήσῃ. Ἦτο
δὲ μεσονύκτιον σχεδὸν, ὅτε ὁ ἱατρὸς ἀνεχώρησε
διὰ τῆς μικρᾶς κηπαίας θύρας. Ἀντὶ νὰ στραφῆ
δεξιᾶ, ἵνα τραπῆ τὴν λεωφόρον τῆς Βορδιγέρας,
ἐστράφη ἀριστερᾶ, κατέβη τὴν εἰς τὴν θάλασσαν
ἄγουσαν ἀτραπὸν, καὶ ἤρτισε νὰ περιπατῆ ἐπὶ
τοῦ αἰγιαλοῦ. Τὸ βῆμά του καίτοι βραδύτερον τοῦ
συνήθους, οὐδεμίαν κατήλεγεχεν ἐσωτερικὴν τα-
ραχὴν· ἀτάραχος δ' ἐπίσης ἦτο ἡ μορφή του, ἢν
τὸ ὄχρὸν τῆς σελλίνης φέγγος περιέβαλλεν ἤρεμόν
τινα μεγαλοπρέπειαν. Περιεπάτησεν οὕτω ἐπὶ μα-
κρὸν, εἶτα δὲ κατεκλίθη, στρέφων τὸ πρόσωπον
πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ τὸ πρωῒνον λυκῶφως ἐπα-
νεύρεν αὐτὸν οὕτω κατακεκλιμένον. Ἠγέρθη τότε,
καὶ οἶονεῖ συνοψίζων τὰ περιστατὰ τοῦ μακροῦ
τοῦ βρεβασμοῦ, εἶπε μεγαλοφώνως :

— Τί σημαίνει, ἐπὶ τέλους, ἂν ἀνθρωπὸς τις
εἶνε εὐτυχὴς ἢ δυστυχὴς ; Ἀρκεῖ νὰ κάμῃ τὸ κα-
θῆκόν του καὶ νὰ ἦνε πιστὸς εἰς αὐτό ! Ζήτω
λοιπὸν ἡ Ἰταλία, ὁ πρῶτός μου καὶ τελευταῖος
ἔρωσ !

Καὶ ταῦτα λέγων κατηθύνθη πρὸς τὴν οἰκίαν
του.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἔπαυσε πᾶσά του
διάθεσις πρὸς δυσθυμίαν, καὶ ἡ γαλήνη τοῦ ἤ-

θους του ἐπανῆλθεν ὅποια ἦτο κατὰ τὰς πρώτας
ἡμέρας, ὅτε τὸν ἐγνωρίσαμεν. Ἡ ἐπίσημος ἐκείνη
νυκτερινὴ μελέτη κατέβαλεν ἄρᾳ γε τὴν ἐσωτε-
ρικὴν του πάλην, ἢ τῷ ἐχορήγησε νέας δυνάμεις
ὅπως καταστεῖλῃ τὴν ἐκδηλώσειν αὐτῆς ; Τὸ μυ-
στήριον τοῦτο ἀφίνομεν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ
Θεοῦ.

[Ἐπαύει συνέχεια]

Ἡ ΥΨΩΣΙΣ ΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ ΤΟΥ ΝΕΙΛΟΥ

[Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ].

Ἡ Αἴγυπτος εἶνε μία ἀπέραντος ὄασις δημι-
ουργηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Νείλου ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐρή-
μου. Τὸ Δέλτα κυρίως εἶνε δῶρον τοῦ Νείλου, ὑ-
ψωθὲν βαθμηδὸν ἐκ τῶν ὑδάτων διὰ τῆς γινο-
μένης προσχώσεως ἐκ τῆς κατ' ἔτος καταθέσεως
τῆς ἰλύος τοῦ ποταμοῦ, ὅστις διὰ τῶν ἐτησίων
πλημμυρῶν του ἐπιδαψιλεύει ἐπὶ πᾶσαν τὴν Αἴ-
γυπτον ὄχι μόνον τὴν ἰλὺν, ἣτις γονιμοποιεῖ τὴν
γῆν, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀναγκαῖα πρὸς τὴν βλάστησιν
ὑδάτα· ἐπομένως ἡ καλλιεργούμενη γῆ εἶνε πράγ-
ματι ἡ κοίτη αὐτοῦ τούτου τοῦ ποταμοῦ, ἢ κα-
τὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον εὐρεῖα λωρὶς ἐκείνη τῆς
γῆς, τὴν ὁποῖαν ὁ ποταμὸς κατακλύζει κατ' ἔτος
κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς μεγαλειτέρας αὐτοῦ ὑ-
ψώσεως. Πέραν ταύτης εἶνε ἔρημος στεῖρα καὶ ἄ-
γονος.

Οἱ κάτοικοι τῆς Αἰγύπτου, τῶν ὁποίων ὁ πλου-
τος καὶ ἡ ὑπαρξὶς αὐτῆ ἐξαρτῶνται ἐκ τῶν ἐτη-
σίων τούτων πλημμυρῶν, ἐσπούδασαν μετὰ μεγί-
στης προσοχῆς τὴν φορὰν καὶ τὰς περιόδους αὐ-
τῶν. Ἦτο δὲ φυσικῶς ἐπόμενον νὰ ἐλκυσθῆ ἡ
προσοχὴ των εἰς τοῦτο, καὶ ὡς ἐκ τῆς περιοδι-
κῆς ἐπανόδου τῆς πλημμύρας, καὶ ὡς ἐκ τῆς κα-
νονικότητος τῶν φάσεων αὐτῆς. Οὕτω κατ' ἔτος
τὴν ἔναρξιν αὐτῆς προαγγέλλει ἀκριβῶς τὸ αὐτὸ
φαινόμενον, τουτέστιν ἡ ὑψωσις ἀναφαίνεται εἰς
ὠρισμένην οὕτως εἰπεῖν, ἡμέραν ἐξακολουθεῖ ἐπὶ
χρονικὸν τι διάστημα, ἢ διάρκεια τοῦ ὁποίου εἶνε
οὐχ ἥττον ὠρισμένη, καὶ μόλις διαφέρουσα κατ'
ὀλίγας τινὰς ἡμέρας. Μετὰ ταῦτα ἐπέρχεται ἡ
περίοδος τῆς ἐλαττώσεως, ἢ πρόδος καὶ τὸ τέλος
τῆς ὁποίας εἰσὶν ἐπίσης γνωσταὶ καὶ τακτικά.
Ἡ κανονικότης αὐτῆ ἐκπλήσσει τόσο μᾶλλον, ὅ-
σῳ ὁ Νεῖλος καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸν δι' Αἰγύπτου
ὄρον οὐδένα ἄλλον συμβάλλοντα ποταμὸν δέχε-
ται, καὶ ἡ αὐξησίς του γίνεται ἄνευ φαινομένης
αἰτίας καὶ ὑπὸ οὐρανὸν ἐντελῶς γαλήνιον καὶ
καθαρόν.

Εἰς τίνα λοιπὸν αἰτίαν δύναται τοῦτο νὰ ἀπο-
δοθῆ; βεβαίως εἰς πληθώραν ὑδάτων κατὰ τὰς πη-
γὰς αὐτοῦ τε καὶ τῶν κυριωτέρων συμβαλλόντων
αὐτῷ ποταμῶν· εἰς πληθώραν ὅμως προερχομένην
ἐκ κλιματολογικῶν ἐπιπτώσεων ἀμεταβλήτου χα-
ρακτῆρος. Ἄλλὰ τίνες εἰσὶν αἱ ἐπιπτώσῃ αὐταί,
καὶ τίνι τρόπῳ ἐνεργοῦσι ; τοῦτο εἶνε διπλοῦν
ζήτημα, εἰς τὸ ὁποῖον ἦτο ἀδύνατον νὰ δοθῆ ἄ-